

[A. C. D. Petersen.]

Imidlertid staar vi ved vor Opfattelse, at denne Statusopgørelse er meget angribelig, selv om Kritikken fra dem, det gaar ud over, ofte er overdreven — deri skal jeg give det ærede Medlem Ret. Men det er jo ikke det, om disse Tal er helt rigtige, det kommer an paa; i den Henseende vil jeg tro, at alle de Tal, det ærede Medlem anførte, var noget angribelige — det skal jeg om et Øjeblik komme tilbage til. Men det, der sker ved Akkordordningen, er jo en Bortakkordering af skyldige Beløb til andre Mennesker. Det er Købmænd og andre handlende, det er Haandværkere, og det er ogsaa Privatfolk, der har Tilgodehavender, enten paa Grund af direkte Laan eller som Kautionister, og det er ogsaa Pengeinstitutter af en eller anden Art, Kreditforeninger, Hypotekforeninger o. s. v.

Naar vi har kritiseret Statusopgørelserne, er det, fordi Figura viser, naar man ser paa en saadan Akkord, at hvis de paa-gældende Kreditorer havde faaet Lov til at gøre Udlæg i den paa-gældende Ejendom, saa kunde de i mange Tilfælde være blevet dækket fuldt ud. Naar der saa ikke desto mindre er sket en betydelig Nedskæring af deres Tilgodehavender, saa maa dette skyldes, at Aktiverne ikke er opgjort til deres rette Værdi. Det er dette, mit Partis Ordfører ved denne Sags første Behandling sagde, at vi ønskede undersøgt, og det er det, vi har villet sige i vor Mindretalsbetænkning. Alle i denne Sal, vil jeg gaa ud fra — i hvert Fald det store Flertal — kender en Mængde indgaaede Akkorder, og vi ved alle sammen, at naar en saadan Akkord er færdig, kan Manden sælge sin Ejendom og faa mere for den end det, den er sat til ved Opgørelsen af Aktiverne. Det er dette, vi ikke synes er rigtigt.

I denne Forbindelse har jeg ofte som mit Partis Ordfører spurgt den højtærede Landbrugsminister, og jeg skal gøre det igen ved denne Lejlighed: Vil Ministeren ikke snart finde det betinligt at faa undersøgt, om man virkelig hjælper Debitorerne ved denne Ordning? Jeg har her liggende Oplysninger om, at en hel Mængde af de Folk, der har faaet Akkord blandt de første, nu atter er modne til Akkord; idet de er stillet omtrent som dengang, de fik den første Akkord.

Som jeg ogsaa har sagt ved de forskellige Forhandlinger om denne Sag, tror jeg ikke, man hjælper ret mange, men tværtimod overmaade faa. For det første er Driftsøkonomien i Landbruget i Øjeblikket saadan, at der ingen er, som kan forrente 100 pCt.

af Aktivernes Værdi, selv om disse Aktiver er sat til forholdsvis smaa Beløb, og der er jo intet, der tyder paa, at Regeringen og Rigsdagen i en nær Fremtid vil gøre den virkelige Indsats, der skal til for at fremme en saadan Driftsøkonomi, at det bliver muligt at forrente en forholdsvis stor Gældsforpligtelse. Derfor maa jeg gaa ud fra, at hele denne Indsats af Penge, som er skaffet til Veje til Akkordlaan paa det øvrige Samfunds Bekostning, er spildt, fordi de paa-gældende alligevel ikke bliver reddet. Det er dette, vi ønsker undersøgt, og jeg synes, at naar den højtærede Landbrugsminister Gang paa Gang ønsker denne Lov forlænget, skylder han os Svar paa Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Undersøgelse vil finde Sted.

Naar jeg for et Øjeblik siden sagde, at jeg ikke var helt sikker paa, at de Tal, det ærede Medlem Hr. Fuglsang fremførte, var rigtige, er det, fordi det ærede Medlem sagde, at der var kun bortakkorderet 14 Mill. Kr. Saa nævnte det ærede Medlem tillige, at der kun var brugt 10 og en Brøkdell Millioner Kroner fra Erhvervenes Laanefond, men føjede senere til, at Sønderjylland dog her var holdt udenfor. Saa vidt jeg har forstaaet af de Forhandlinger, der har været ført i Udvalget, er der anvendt 17 Mill. Kr. af de 20 til Raadighed stillede Millioner. Skulde der virkelig være nogen Rimelighed i, at vi anvender 17 Mill. Kr. fra Erhvervenes Laanefond, naar man kun har formaat at bortakkordere 14 Mill. Kr.? Jeg synes, at disse Tal staar i grel Modsætning til hinanden, og derfor vil jeg tro, at der foreligger en eller anden Fejltagelse, for ellers er det simpelt hen kun (Olufson: ulovligt). Det er ogsaa muligt, at det er ulovligt, men ellers betyder det kun, at man har anvendt de til Raadighed stillede Penge til at dække et lignende Beløb med. Men, som sagt: det hele staar og falder med, at man virkelig hjælper Debitorerne, og det er det, jeg synes der skyldes Bevis for.

Man har jo i Lovgivningen opstillet det Krav, at de kommunale Bestyrelser skal sige god for, at Mandens Kvalifikationer med Hensyn til at drive sin Ejendom er af en saadan Art, at det er forsvarligt at anbringe Samfundets Penge i Ejendommen, og det skal de gøre paa Grundlag af det, de kender til den paa-gældende Mand og til, hvorledes han er kommet i Vanskeligheder. Her tager jeg ikke i Betænkning efter de Erfaringer, jeg har, at sige, at der er mange Sogneraad, som har taget fejl. Ogsaa dette tror jeg, det vilde være rigtigt at faa undersøgt.

Alt i alt maa jeg hævde, at de Bemærk-